

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 331/2022
12.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Деана Моћића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/20 од 29.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 768/21 од 19.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Деана Моћића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/20 од 29.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 768/21 од 19.10.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-78/20 од 29.04.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 5. у вези става 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. У случају опозива условне осуде, на основу члана 63. став 1. КЗ окривљеном ће се време проведено у притвору од 26.11.2018. године од 25.01.2019. године урачунати у изречену казну затвора. На основу члана 348. став 6. КЗ од окривљеног је трајно одузето 38 комада пиштољске муниције калибра 9 мм марке „лугер“ и један метак за ловачки карабин калибра 7 мм (Remington Magnum).

Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 768/21 од 19.10.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/20 од 29.04.2021. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Деан Моћић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10) , члана 453. ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе јер дело за које је оптужен није кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) и члана 453. ЗКП, коју образлаже наводима да је до промене оптужнице на штету окривљеног дошло на последњем одржаном главном претресу, након укидања прве првостепене пресуде истог суда К бр. 75/19 од 28.02.2020. године, непосредно пре завршних речи, када је јавни тужилац изменио оптужницу и то уношењем у чињенични опис радње извршења дела у диспозитив оптужног акта битних елемената кривичног дела који су тужиоцу били познати и раније, али их у оптужници није било. Наиме, од стране тужиоца оптужница је промењена на начин што је у опису радње извршења иза речи „органа“ додато „Републике Србије“, као и реченица „а надлежном органу за граничну контролу Р. Србије није пријавио да се предметна муниција налази у возилу којим је управљао“. Окривљени је изменом оптужнице коју је суд као такву прихватио и по њој доноси нову осуђујућу првостепену пресуду стављен у неповољнији положај у односу на положај у којем је био пре доношења прве првостепене пресуде, на који начин је дошло до повреде начела *reformatio in peius*, на штету окривљеног, те је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП. Даље се наводи да у поновном поступку пред првостепеним судом, у ситуацији када постоје само жалбе окривљеног и његовог браниоца, а не и јавног тужиоца, прихватањем измењене оптужнице у погледу битних елемената кривичног дела које се ставља на терет окривљеног без да је у поновном поступку дошло до нових доказа или утврђивања нових чињеница, директно је повређен принцип забране преиначења на штету окривљеног из члана 453. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде, на страни два став осам и страни три став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

При томе, по ставу Врховног касационог суда, а имајући у виду стање у списима предмета, првостепени суд је по примедбама из укидајуће другостепене одлуке, поступао по налозима из исте, утврдио чињенично стање на главном претресу након укидања првостепене пресуде тог суда К 75/19 од 28.02.2020. године, након чега је тужилац и уподобио чињенично стање у диспозитиву оптужног акта.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у преосталом делу оцењен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац наводи да је став одбране да суд није доказао субјективни елемент кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. За постојање кривичног дела из члана 348. став 5. у вези става 1. КЗ потребно је доказати да је окривљени поступао са директним умишљајем, а што је у конкретном случају изостало, јер се на основу изведених материјалних доказа, не може извести закључак да је тужилаштво доказало да је окривљени критичном приликом поступао са директним умишљајем. По ставу одбране, сви изведени докази упућују на то да окривљени у тренутку када је дошао на гранични прелаз Батровци на уласку у РС није био свестан да у касети свог аутомобила испред сувозачевог седишта поседује и носи са собом муницију за чије поседовање, држање и ношење је неспорно да има одобрење издато од надлежног органа Републике Аустрије. У вези са изнетим, бранилац образлаже које су намере биле окривљеног критичном приликом, те наводи и да окривљени није имао свест да се муниција у тој количини налази у касети његовог аутомобила као и да окривљени зна које су последице таквог понашања.

На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, бранилац оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама, износећи своје чињеничне закључке другачије од оних изнетим у пресудама и на истим заснива свој став да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 438. став 5. тачка 1) у вези става 1. КЗ, јер није доказан субјективни елемент, односно да је окривљени поступао са директним умишљајем, да је био свестан свог дела и хтео његово извршење, из којих разлога, по ставу одбране, не постоје елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**